

S O N Č N I Ž A R K I

C v e t o P r e ž e l j

Brezskrbno se jutro v dan zagleda.
Dopolni se nočni ptici let.
Nevesto v nepričakovano igro
zvabi rosni Adam.

Okna z dehtečimi cvetovi
sončnim žarkom branijo vstopiti,
žarkom, ki na zlatih laseh in prebujenih očeh
utripajo: pridem, vrnem se, pridemo.

V temno slo in srečo
je trebuh zaverovan
in prsti potrkavajo
ob porjavelo kožo.

Sončni žarki mimo mlečnih streh,
na oživelih hrbtih, na starem psu,
na rdečem nosu, na jutranjih haljah —
razgaljeno življenje v veselje sprehajalcev.

F E H I M A

D a n i l o Č e l o f i g a

Fehima je žena ali dekletce
ali rubin ali lepota
Fehima je beseda mehka
kakor zrno zdrobljeno v pogači
je slepota
in najčistejši videz

Fehima je morje
v samo sebe potopljeno
in luč ribiškega čolna
polnega kakor obzorje
Fehiminih prsi

videl sem jo
kako si spenja lase
z belimi rokami
videl sem njeno obličeje
gorje mu
ki je enkrat samkrat
videl feredžo v njenih rokah

UMIRANJE

Danilo Čelofiga

počivati hočem med suho travo v senožeti
postlati si hočem

med košnje čakajočimi solzicami
vonjati hočem duh suhih bilk
med grmovjem si hočem urediti domek
in gledati suho nepokošeno travo
v vetru valjujočo
suho nepokošeno travo
gledati gledati
hočem umiranje na vročem soncu

misliti si hočem lastno umiranje
pod strašno pripeko
suho
nepokošeno umiranje

med travo na robu senožeti
čutiti duh smrti
med travo in med mano
duh smrti
čutiti poslednji sok trave med zobmi
čutiti veter ki božajoče mori suhe biljke
pod vročo pripeko
čutiti veter ki mori pred košnjo
gledati umiranje in misliti na košnjo
na odrešujočo košnjo

TROBENTĀČ

Danilo Čelofiga

dvignil je zvok zlate trobente
mrak požira kaplje preklete
v ustnice daje ves jaz
poigrava se nekje globoko
globoko v njem
srce z ognjem
srce z drugim ognjem

priklenjen v zvok
priklenjen v izgubljanje
trepetajoč ves
večno živeč in nikoli živeč
živ ves in ves mrtev
nad stvarstvom lebdeč
in pod stvarstvom lebdeč
počasi prestopa bregove
kaplja
ena sama kaplja
gnev
groza
in žalost

vsrkava trobento
nič več tropentač
groza
glas
zvok trga
trga življenje
grenak jok
ne to ni jok
ostal je le zvok
in stisnjena pest
z voljno trobento
z mokro trobento
nasmeh brez ustnic
nič več nasmeh
zvok
zvok trga življenje